

РАДОЙ РАЛИН СПОМЕН

chitanka.info

Под зимния навъсен небосклон,
през пустите унгарски градове
по цели дни вървахме ние...
Онези януарски студове
и нашият разкъсан ешелон.

Враждебно блъска вятърът насрещен.
Исус Христос — от всеки кръстопът!
Не дойде никой друг да ни посрещне,
за добър час ръка да ни помага...
Тук хората, по къщите си скрити,
за вратите
надзъртаха подире ни в уплаха.

Не ни помага никой отдалече с ръка!
Защо, защо от нас се всеки крие,
нали сега сме ние
освободителна войска?

Но в тези селища невъодушевени,
без старци, без жени и без деца
ний виждахме
тук-там по улиците накачени
червени, много малки знаменца.

О, плахите червени знаменца!
Те боязливо в тоя студ трептяха
и ний към тях извъръцахме лица,
щастливо нашите сърца туптяха:
Живееха наблизо комунисти.

Къде са те? Защо сега ги няма?
Завода си затрупан ли разчистват,
в кметството ли цяла нощ не спят
и пак въпросът си остава нерешен,

*ще има ли за хората обяд
през следващия ден?*

*Къде са да ги срещнем, да ги спрем,
ръцете им да стиснем,
кураж да им дадем!*

*А чакаше ни път и неизвестност...
Тепърва всичко ставаше война
и в нея — не идеала другата страна.
Но в пътя ни безкрайно дълъг, тежък,
но в пътя ни, затрупан в сняг, блестяха
мъничката червени знаменца!*

*Но можехме ли всичко да обясним?
ний вярвахме,
ний бяхме млади.
За нас
по-важно бе да вървим.*

1948

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.